

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4418/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นางสาว อ. โดยนางสาว ร. ผู้แทนโดยชอบธรรมผู้ร้อง นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 185

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะจำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในห้อง ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 หรือ ก. ได้ออ้อยู่หน้าห้องเพื่อจะเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราเป็นคนต่อไปอันมีลักษณะเป็นการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน หลังจากจำเลยที่ 1 ออกไปนอกห้องแล้วก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องอีกจนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นถึงได้มี ก. เข้าไปขอร่วมประเวณีกับผู้ร้อง 1 ครั้ง ซึ่งการกระทำของ ก. ห่างจากการข่มขืนกระทำชำเราของจำเลยที่ 1 หลายชั่วโมง การกระทำของจำเลยที่ 1 และ ก. จึงมิใช่เป็นการร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ย คงพึงได้เพียงว่า จำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ตาม ป.อ. มาตรา 276 วรรคแรก ขณะจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องในสวนปาล์ม จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณดังกล่าวจนจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราเสร็จและพาผู้ร้องออกมา จากนั้นจำเลยที่ 2 ก็ร่วมกันพาผู้ร้องไปที่บ้านร้าง เกิดเหตุต่อ ครั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราอีกครั้งในบ้านร้าง จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณบ้านและรับรู้การกระทำของจำเลยที่ 1 โดยตลอด ตามพฤติการณ์ย่อมถือได้ว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนา ร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องกับจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ตามมาตรา 276 วรรคแรก เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 283 ทวิ, 310, 318, 336, 371 และให้จำเลยที่ 1 คืนเงินรัฐบาลมาเลเซีย 50 ริงกิต หรือใช้ราคาเป็นเงินประมาณ 380 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณานางสาว อ. ผู้เสียหายที่ 1 โดยนางสาว ร. ผู้เสียหายที่ 2 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายแก่ร่างกาย อนามัย ชื่อเสียง เสรีภาพ และค่าทนายทนายธรรมทางกายและจิตใจเป็นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 318 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 ยังมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) วรรคแรก, 371 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 2 อายุ 18 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิง จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพา บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารและฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือ กักขังผู้อื่น เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี ฐาน ร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา โดยผู้เยาว์ไม่ เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี ฐาน ลักทรัพย์ในเวลากลางคืน จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือ ทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 1,000 บาท ทางนำสืบ ของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 16 ปี 8 เดือน ฐานร่วมกันพา บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน จำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเสียจากบิดามารดา โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยเพื่อการอนาจาร คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยและ โดยไม่มีเหตุสมควร เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 500 บาท รวมโทษทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 29 ปี 12 เดือน และปรับ 500 บาท และจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 18 ปี 14 เดือน หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จำเลยที่ 1 คืนเงินรัฐบาลมาเลเซีย 50 ริงกิต ที่เอาไป หรือใช้ราคาแทนเป็นเงินรัฐบาลไทย ประมาณ 380 บาท แก่ผู้ร้อง และให้จำเลยทั้งสองชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง เป็นเงิน คนละ 250,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 318 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 มีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 371 ความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมี ลักษณะเป็นการโทรมหญิง ฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการ อนาจาร และฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง อันเป็นกฎหมายบทที่มี โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 18 ปี จำคุกจำเลย ที่ 2 มีกำหนด 12 ปี ฐานลักทรัพย์ จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการ โทรมหญิง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 9 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 ปี ฐานลักทรัพย์ คงจำคุก จำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 เดือน รวมโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 12 ปี 1 เดือน และปรับ 500 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 8 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตาม

คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีผู้ร้องเป็นประจักษ์พยานเบิกความถึง เหตุการณ์ที่ถูกจำเลยที่ 2 และนาย ก. พาซ้อนรถจักรยานยนต์ไปในคืนวันที่ 27 เมษายน 2562 จนถึงบ่ายวันรุ่งขึ้นที่นาง น. และนางสาว ส. ไปปรับตัวกลับได้อย่างละเอียด มั่นคง สมเหตุสมผล สอดคล้องกับข้อเท็จจริงแท้คดีและพยานหลักฐานที่รวบรวมได้หลังเกิดเหตุเป็นอย่างดี กล่าวคือ จากทางนำสืบของโจทก์ วันที่ 27 เมษายน 2562 เป็นวันที่ผู้ร้องเพิ่งกลับมาจากประเทศมาเลเซีย และกินข้าวเย็นร่วมกันภายในครอบครัว จึงไม่ใช่เวลาที่ผู้ร้องน่าจะคิดออกไปเที่ยวนอกบ้าน ขณะที่ จำเลยที่ 2 และนาย ก. มาพบและพาออกไปก็เป็นเวลาประมาณ 21 นาฬิกา และฝนตกซึ่งไม่เหมาะ แก่การออกไปเที่ยวอย่างยิ่ง ยิ่งกว่านั้นยังมีจำเลยที่ 2 ซึ่งผู้ร้องไม่รู้จักมาด้วยอีก การจะให้ผู้ร้อง ซ้อนสามารถจักรยานยนต์ออกไปเช่นนั้นเชื่อว่าผู้ร้องซึ่งเป็นหญิงอายุ 16 ปีเศษไม่น่าจะเต็มใจไป ด้วย ดังนั้น คำเบิกความของผู้ร้องที่ว่าผู้ร้องไม่ยินยอมไปด้วยเมื่อนาย ก. จะพานั่งรถต่อไปอีก หลังจากจอดคุยกันห่างจากบ้าน 50 เมตรแล้ว แต่ถูกนาย ก. บังคับขู่ขู่ให้ขึ้นรถไปจึงมีน้ำหนักรับฟังได้และยังเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกับการทิ้งรองเท้าแตะของผู้ร้องลงบนถนนเพื่อเป็นหลักฐานในการติดตามตัวผู้ร้องเป็นอย่างดี ซึ่งในเช้าวันรุ่งขึ้นนาง ร. พี่สาวก็ไปพบรองเท้าแตะดังกล่าวตกอยู่บนถนนตามที่ผู้ร้องคาดคะเนไว้ ข้อเท็จจริงจึงฟ้องได้โดยปราศจากสงสัยว่าผู้ร้องมิได้เต็มใจไปกับจำเลยที่ 2 และนาย ก. ในคืนเกิดเหตุตามที่โจทก์นำสืบ ที่จำเลยฎีกาว่าผู้ร้องเต็มใจออกไปเพราะเป็นแฟนกับนาย ก. นั้น ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต่อไปมีว่าจำเลยที่ 1 ได้ ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องหรือไม่ เห็นว่า ผู้ร้องเบิกความชัดเจนว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนตามเข้าไปในสวนปาล์มข้างนิคมสร้างตนเองในคืนวันที่ 27 เมษายน 2562 ขณะที่พยานคิดจะหลบหนี พอไปถึง จำเลยที่ 1 ก็ผลักพยานล้มลงพร้อมกับยกขวานขึ้นขู่และพูดว่า "เดี๋ยวโดน เดี่ยวโดน" แล้วดึงกางเกงวอร์มของผู้ร้องลงมาที่เขา พยายามจะสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปในอวัยวะเพศของพยาน พยาน ดิ้นรนโดยใช้เท้าถีบแต่จำเลยที่ 1 ยกขวานทำท่าจะฟัน พยานจึงต้องยอมให้จำเลยที่ 1 ช่มขึ้นจนสำเร็จความใคร่ก่อนที่จำเลยที่ 1 จะพาพยานออกมาพบจำเลยที่ 1 ที่บริเวณบันไดปูนทางขึ้น สำนักงานนิคมสร้างตนเองครู่หนึ่งเมื่อจำเลยที่ 1 มารับแล้ว จำเลยทั้งสองก็พาพยานขึ้นรถจักรยานยนต์ซ้อนสามไปพบกับนาย ก. ที่ปั้มน้ำมันระหว่างทาง ก่อนที่นาย ก. จะขึ้นมานั่งแทน จำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 2 ก็ขับรถพาพยานกับนาย ก. ต่อมาที่บ้านร้างเกิดเหตุ ซึ่งมีจำเลยที่ 1 อยู่ที่ บ้านก่อนแล้ว คินนั้นหลังจากพยานถูกบังคับให้ไปนอนในห้อง ได้มีชายสวมหน้ากากเข้ามา ช่มขึ้นกระทำชำเราจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แล้วออกไปนอกห้อง เมื่อพยานแอบดูจากในห้องก็ เห็นว่าชายดังกล่าวคือจำเลยที่ 1 คินนั้นพยานนอนอยู่ในห้องจนรุ่งเช้าซึ่งในตอนเช้า นาย ก. ได้ เข้ามาร่วมประเวณีกับพยานอีก 1 ครั้ง ก่อนที่พยานจะถือโอกาสวิ่งหนีออกไปทางหลังบ้าน จาก คำเบิกความดังกล่าวแสดงว่าตั้งแต่คืนที่ผู้ร้องถูกพาตัวมาจนกระทั่งบ่ายวันรุ่งขึ้นที่สามารถ กลับบ้านได้ จำเลยที่ 1 ได้ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้อง 2 ครั้งในเวลาและสถานที่ต่างกัน คินที่ในสวน ปาล์มข้างนิคมสร้างตนเอง 1 ครั้ง และที่บ้านร้างที่เกิดเหตุอีก 1 ครั้ง ซึ่งจากเหตุการณ์ที่ต่อเนื่อง และจำเลยที่ 1 อยู่กับผู้ร้องโดยตลอดย่อมไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ร้องจะจำจำเลยที่ 1 ไม่ได้ ผู้ร้องกับ จำเลยที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าผู้ร้องจะกลั่นแกล้ง เบิกความปรักปรำจำเลยที่ 1 หลังเกิดเหตุเมื่อไปแจ้งความร้องทุกข์ ผู้ร้องก็ระบุจำเลยที่ 1 ว่าเป็น คนร้ายและให้การยืนยันอย่างมั่นคงมาโดยตลอด ทั้งสภาพเสื้อผ้าและร่างกายของผู้ร้องที่ เปื้อนเปรอะเลอะเทอะซึ่งฝ่ายจำเลยก็นำสืบรับว่าจำเลยที่ 1 ต้องหาเสื้อมาเปลี่ยนให้ ก็เชื่อสมกับ

คำเบิกความของผู้ร้องที่ว่าถูกจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราในสวนปาล์มเป็นอย่างดีส่วนการตรวจไม่พบเชื้ออสุจิของจำเลยที่ 1 ในช่องคลอดของผู้ร้องนั้นหาได้ฟังเป็นพิรุธไม่เพราะจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องในตอนกลางคืน ห่างจากรุ่งเช้าที่นาย ก. เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราซ้ำหลายชั่วโมง การไม่พบเชื้ออสุจิของจำเลยที่ 1 ตกค้างอยู่จึงไม่ใช่เรื่องผิดปกติ แต่ในทางกลับกัน การตรวจพบเชื้ออสุจิของนาย ก. ซึ่งเข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราในตอนเช้านั้นยิ่งทำให้คำเบิกความของผู้ร้องทั้งหมดมีน้ำหนักให้รับฟังเป็นความจริงเพิ่มขึ้นไปอีก พิจารณาคำเบิกความของผู้ร้องประกอบพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องในคืนเกิดเหตุจริง ที่จำเลยทั้งสองและนาย ก. เบิกความว่า จำเลยที่ 1 เพียงแต่วิ่งเข้าไปช่วยจับผู้ร้องที่สวนปาล์มนิคมสร้างตนเองเนื่องจากผู้ร้องไม่ยอมกลับบ้านและที่บ้านร้างเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เพียงแต่อยู่นอกห้องโดยไม่ได้เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องนั้นไม่มีน้ำหนักพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ จำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องที่สวนปาล์มนิคมสร้างตนเองแล้วก็รวมกับจำเลยที่ 2 และนาย ก. พาผู้ร้องมาช่มขึ้นและกระทำชำเราต่อที่บ้านร้างที่เกิดเหตุ เฉพาะความเกี่ยวกับเพศและความผิดต่อเสรีภาพ จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานร่วมกันพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 แต่สำหรับความผิดฐานช่มขึ้นกระทำชำเราที่โจทก์ฟ้องว่าเป็นการร่วมกันกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงและศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาลงโทษตามฟ้องนั้น เห็นว่า ขณะที่จำเลยที่ 1 เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องในห้อง จากคำเบิกความของผู้ร้องไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 หรือนาย ก. ได้รออยู่หน้าห้องเพื่อเข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราเป็นคนต่อไปอันมีลักษณะเป็นการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันแต่อย่างใด หลังจากจำเลยที่ 1 ออกไปนอกห้องแล้วก็ไม่มีผู้ใดเข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องอีก จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นถึงได้มีนาย ก. เข้าไปขอร่วมประเวณีกับผู้ร้อง 1 ครั้ง ซึ่งการกระทำของนาย ก. นั้นห่างจากการช่มขึ้นกระทำชำเราของจำเลยที่ 1 หลายชั่วโมง การกระทำของจำเลยที่ 1 และนาย ก. จึงมิใช่เป็นการร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงดังที่โจทก์ฟ้อง คงฟังได้เพียงว่าจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่脅ด้วยประการใด ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรกเท่านั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดฐานร่วมกันช่มขึ้นกระทำชำเราผู้อื่นอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงและลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสาม ศาลฎีกาจึงไม่เห็นพ้องด้วยปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสองไม่ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นพิจารณาแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 สำหรับจำเลยที่ 2 ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าได้รวมกับนาย ก. ไปรับผู้ร้องมาจากบ้านตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน 2562 พฤติการณ์ที่ไปรับออกมาเช่นนั้น จำเลยที่ 2 ย่อมทราบดีว่านาย ก. จะพาผู้ร้องไปเพื่อการอนาจาร จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283 ทวิ วรรคแรก ซึ่งมาตราดังกล่าวแม้ผู้ถูกพาตัวไปจะยินยอม ผู้กระทำก็มีความผิด สำหรับความผิดฐานช่มขึ้นกระทำชำเรา ขณะที่จำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราผู้ร้องในสวนปาล์มข้างนิคมสร้างตนเองจำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณดังกล่าวจนจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราเสร็จและพาผู้ร้องออกมา จากนั้นจำเลยที่ 2 ก็ร่วมกันพาผู้ร้องไปที่บ้านร้างเกิดเหตุต่อ ครั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราอีกครั้งในบ้าน

ร่าง จำเลยที่ 2 ก็อยู่ในบริเวณบ้านรับรู้การกระทำของจำเลยที่ 1 โดยตลอด ตามพฤติการณ์ย่อมถือว่าจำเลยที่ 2 มีเจตนาร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องกับจำเลยที่ 1 ด้วย จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่ใช้ภัยด้วยประการใด ๆ ตามมาตรา 276 วรรคแรก เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 อีกบทหนึ่ง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาทำนองว่าจำเลยที่ 2 เพียงแต่นอนอยู่บริเวณห้องโถงโดยมิได้รู้เห็นเหตุการณ์ภายในห้องเกิดเหตุด้วย ย่อมลงโทษจำเลยที่ 2 ไม่ได้นั้นฟังไม่ขึ้น ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกระทำกับจำเลยที่ 2 ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า เฉพาะความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก (เดิม) เป็นกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นอันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 แล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี 1 เดือน ปรับ 500 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

พิศล พิรุณ · ชลิต กฐินะสมิต · สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4418/2564>